

Z historie pekingského palácového psíka

Pekingský palácový psík patří mezi společenská plemena psů, a mnohokrát si získal velikou oblibu u králů a šlechty. Svého času byl posvátným zvířetem dvora čínských císařů, pod trestem smrti ho nesměl vlastnit nikdo jiný. Chovali ho příslušníci nejbohatších vrstev, zejména pak v císařském paláci v Pekingu. V době, kdy v Evropě bylo sotva něco známo o systematicky vedené plemenné knize pro chov psů, existovaly již v Pekingu přesné pokyny, jak se mají psi krmit. Potrava se skládala ze žraločích ploutví, sluchů jater a kachních prsíček. Byly též vypracovány přesné popisy, jak se mají psi chovat. Od poslední císařské vdovy Cch'-si, se zachoval velice květnatý popis palácových psíků.

Císařovna prý dokument sepsala sama a jeho úvod zní: "Perly stékají ze rtů jejího císařského majestátu Cch'-si, císařovny květnaté země Konfucia." Po tomto úvodu následuje popis psů, který bychom mohli považovat za první "standard" plemene.

"Nechej být lvího psa malého, nechej jej nosit kolem krku vlající pláště důstojnosti, nechej jej rozvinout vlající vlajkou přepychu, přes hřbet necht' má bujnou standartu. Nechej jeho tvář býti černou a huňatou jeho hrud', rovné necht' je jeho čelo a nízké, jako u císařského boxéra, oči veliké a svítící, uši necht' jsou posazené jako plachta válečné džunky, nos jeho necht' je rovný jako u hinduského opičího krále. Nechej jeho přední nohy ohnout, aby si nepřál daleko putovat, nebo neopustil okolí císařské. Jeho tělo necht' je jako u lovíčího lva, který uchvacuje kořist. Jeho nohy necht' jsou hojně obklopeny srstí, aby byl jeho krok neslyšný a jeho pyšná standartu, ať se rovná chvostu tibetského yaka, který svou bohatostí chrání císařskou jemnost před útokem létajících nepřátel. A jako barvu necht' nosí barvu lva, žlutou, nošen v rukávu žlutého hávu, nebo v barvě červeného medvěda nebo pruhovaný jako drak, aby se ke každému hávu z komory císařovny hodil nějaký pes. Nechej ho uctívat své předky a nosit ho dary na psí hřbitov v zakázaném městě pokaždé, když je měsíc v novu. Necht' se chová tak důstojně jako vévodkyně, necht' se naučí ihned pokousat cizí d'ábly. Ve dnech nemoci má být mazán mastmi, vyčištěným tukem ze sněžného leoparda a k pit&iacut e; mu dávej drozdí vejce plné šťávy z horské byliny, rozetřené se třemi špetkami z rohu nosorožce a nasad' mu pijavice. Takový zůstane, ale když pojde, pomni, že ani člověk není nesmrtelný - a zemřít musíš i ty!"

Evropané, kteří se o těchto slavných psících dozvěděli, si velmi přáli jednoho do Evropy přivést. S čínskou zdvořilostí bylo takové přání občas splněno, ale alespoň se to tvrdí - žádný z těchto psů nikdy cestu nepřežil. Skleněné a bambusové střeptiny, které dostal do posledního jídla, se postaraly o to, aby se žádný pes nedostal do cizích rukou. Až za války Číny proti západním mocnostem, v roce 1860 se podařilo zachránit Angličanům v císařském paláci pět palácových psíků před smrtí, a ti se stali základem pro pozdější evropský chov pekinezů. Jeden z těchto pěti psů, fenka "Looty" byla po uhybnutí; vycpána a vycpaný preparát je k vidění ještě dnes v přírodovědeckém muzeu v Londýně. Chov pekinezů se v Anglii zdárně rozvíjel a již kolem roku 1900 se rozšířil po celé Evropě. Dnes si pekingského palácového psíka může dovolit každý, kdo má vytříbený vkus a smysl pro tajemné kouzlo tohoto mimořádného zvířátka.

V dnešním Standardu pro plemeno Pekingský palácový psík je: malý, dobře vyvážený, robustní pes, důstojného chování. Je lvího zjevu, s čilým a inteligentním výrazem. Nebojácný, oddaný, ani plachý ani agresivní. Jeho hlava je veliká, široká, s větší šířkou než výškou, lebka je plochá mezi ušima. Nos je krátký a široký, nosní otvory jsou veliké, otevřené a černé. Nos je překryt velkou vráskou. Nesmí být vidět zuby ani jazyk. Pekinéz je krátký pes se širokým hrudníkem, má pomalý valivý chod, důstojné pádlování. Dlouhé osrstění po celém těle, rovné, s bohatou hřívou a hustou podsadou. Zbarvení je povoleno jakékoliv, s výjimkou játrově hnědé a albinismu. Jeho ideální hmotnost je u psů do 5 kg a u fen do 5,5 kg. Psi mají vypadat malí, ale při zvednutí musí být překvapivě těžcí.

Pekinéz ke svému životu potřebuje především lásku, kterou vděčně oplácí. Je to velice milé, hravé a hlavně milující stvoření, které si dokáže podmanit snad každého.

Pekingese
" *BOHEMIA ORCHIS* "
Olga Vitujová
Koněprusy 61, 26601 Beroun
Tel: +420 606 477 207
e-mail: bohemia-orchis@pekinez.info
web: www.pekinez.info